

Hazánk

A KDNP, az MKDSZ és a BIA lapja

2008. augusztus

Méltósággal ünnepelt az állami rendezvényekről kizárt nemzet

Ünnepelt az ország. Ünnepünk ez évben is kétarcú volt, méltósággal, az ünnepi emlékezés áhítatával, a kegyelem nemes és nemesítő érzelmeivel ünnepelt a nemzet, és kettős kordon mögé bújva félelmét félelemkeltéssel lepelve ünnepelt a hatalom.

z állami zászló felvonásának idejére a hatalom birtokosai a Kossuth teret lezártatták, az augusztus 20-i ünnepi rendezvényre érkezők csak fémdetektoros kapun, szigorú átvizsgálás után léphettek a Földművelésügyi Minisztérium épülete előtti kordonokkal elzárt területre. Az Országzászló közelébe csak a meghívott vendégek és az akkreditált újságírók juthattak be, a Parlament közelében több tucat rendőrautó várakozott. Az országot, és a magyarságot összetartó értékeket romboló kormány idén a tisztavatásról számúzte a Szent Koronát, a történelemhamisítástól sem visszariadva Mátyás király fekete seregének vörös-ezüst (Árpád-sávós) zászlaját „hagyománytiszteltetből” vörös-feketere változtatta. A vásári komédiává silányított állami ünnepségek záróakkordjaként a kormányfő este vendégül látta a szájíze szerint kiválasztott „népet”, akikkel az Ország Házában együtt gyönyörködött a tűzijáték égre festett illékony tűzvirágaiban.

A nemzet másként ünnepelt. Százerek emelték tekintetüket a magyarság útját több mint ezer éve bevilágító „tündöklő csillagra”. A KDNP ünnepi szónokai a Szent Király történelmi nagyságának méltatásán túl azon értékekre irányították a figyelmet, amelyek nélkül a magyarság réges-régen eltűnt volna a történelem süllyesztőjében.

„Minden ünnepségnél, minden megemlékezésnél felmerül az a kérdés, hogy voltaképpen mi az értelme mindennek? Mi az értelme annak, hogy az év egy kitüntetett napján összejövünk, szép szavakat hallgatunk meg, lobognak a zászlók, beszédek hangzanak el? Mi ennek az értelme az egyes ember, és a nemzet egé-

szének az életében? Mindennek két értelme van. Az egyik az, hogy hitet és erőt merítsünk az őseink példájából, mert egy létszámában kis nép számára nincs megmaradási esély csak akkor, ha minden egyes tagjában benne él az egész magyar történelem, az egész magyar kultúra. Annak a tudata és büszkesége, hogy érdemes ehhez a nemzethez tartozni, hogy nincs még egy nép a földkerekségen, aki annyi Nobel-díjast adott volna az emberiségnek, mint a magyarság és nincs még egy család az egész világtörténelemben, aki annyi szentet adott volna az egyháznak, mint az Árpád-ház. A másik pedig, hogy levonjuk a történelmünkben rejlő tanulságokat, hogy ez útravalóul szolgáljon a következő magyar évtizedekre, évszázadokra, évezredekre” – mondta *Semjén Zsolt*, a Kereszténydemokrata Néppárt elnöke beszédének elején.

Majd feltette a kérdést: „mi a magyarázata annak, hogy megmaradtunk itt a germán és a szláv tenger közepén? Tisztán politikai, szociológiai szempontból nem sok esélye volt a magyarságnak és mégis megmaradtunk. Itt vagyunk, magyarul beszélünk, őrizzük a történelmünket, a kultúránkat. (...) Miért van az, hogy a hozzánk hasonló többi keleti nép, a hunok, az avarok, a besenyők eltűntek a történelemből, mi pedig megmaradtunk. (...) Miért?” „Azért, mert Szent István a kereszténység sziklafundamentumára építette fel a magyar nemzet katedrálisát. Ezért maradtunk meg mi magyarok és ezért tűntek el a történelemből a hozzánk hasonló keleti népek, a hunok, az avarok, a besenyők” – adta meg a kérdésre a választ.

Bővebben a 2., 3., 4., 5., 6. és a 7. oldalon

Hogyan tovább, felsőoktatás?

„Egyedül az egyetemi vezetők, a rektorok fizetését emelték fel szokatlanul nagymértékben. Joggal merül föl a gyanú, hogy vajon nem a rektori testület egyes tagjainak szavazatait akarta-e így módon megvásárolni a miniszter későbbi, minden áron végrehajtani akart döntések támogatására? A felsőoktatási tandíj-sztori bizony erősíti ezt a gyanút.”

8-9. oldal

Álproblémák helyett – a lényegről

„A munkajövedelemhez, vagyis munkavégzéshez kötött családi támogatást, az adókedvezményt a gazdagok támogatásának hirdette, pedig az a dolgozó ember támogatása volt. Ott hagyta a pénzt, ahol megdolgoztak érte. Gyakorlatilag megszüntették ezt a támogatást és beolvasztották a családi pótlékba.”

10. oldal

A földek gazdáit kisemmizés fenyegeti

„Amikor kiderült, hogy a világban ugrásszerűen megnövekedett az élelmiszerek iránti kereslet, akkor – unió ide vagy oda – Magyarországnak sem lehet az a célja, hogy egy, a termelést visszafogó támogatási rendszert válasszon. Az ország érdekei megkövetelik ennek a szisztémának az elutasítását.”

12-13. oldal

Szent István műve a kereszténység, az európaiság és a magyarság hármasképe

Minden ünnepségnél, minden megemlékezésnél felmerül az a kérdés, hogy voltaképpen mi az értelme mindennek? Mi az értelme annak, hogy az év egy kitüntetett napján összejövünk, szép szavakat hallgatunk meg, lobognak a zászlók, beszédek hangzanak el? Mi ennek az értelme az egyes ember, és a nemzet egészének az életében? Mindennek két értelme van. Az egyik az, hogy hitet és erőt merítsünk az őseink példájából. A másik pedig, hogy levonjuk a történelmünkben rejlő tanulságokat.

Hitet és erőt meríteni, mert egy létszámban kis nép számára nincs megmaradási esély csak akkor, ha minden egyes tagjában benne él az egész magyar történelem, az egész magyar kultúra. Annak a tudata és büszkesége, hogy érdemes ehhez a nemzethez tartozni, hogy nincs még egy nép a földkerekségen, aki annyi Nobel-díjast adott volna az emberiségnek, mint a magyarság és nincs még egy család az egész világtörténelemben, aki annyi szentet adott volna az egyháznak, mint az Árpád-ház. A másik pedig, hogy levonjuk a történelmünkben rejlő tanulságokat, hogy ez útravalóul szolgáljon a következő magyar évtizedekre, évszázadokra, évezredekre.

Szent István korában pontosan ugyanaz volt a megmaradás parancsa, mint ami 1848-ban, vagy 1956-ban. Szent István korában ezt úgy fogalmazták meg, hogy a keresztény Európához való csatlakozás és a szuverén magyar állam megteremtése. 1848-ban ez úgy hangzott, hogy haza és haladás, vagyis a nemzeti függetlenség kivívása illetve a polgári átalakulás. 1956-ban ugyanez volt a feladat: a polgári demokrácia, a jogállam megteremtése, véget vetni a diktatúrának és a nemzeti függetlenség kivívása, magyarul az, hogy menjenek ki az oroszok. És ez a kettős egy feladat: a szükséges társadalmi átalakulás, az idők szavának a megértése és a nemzeti függetlenség biztosítása, ez a magyar megmaradásnak a feltétele! A magyar nemzet sírásója, aki a kettő közül bármelyiket is feladja.

Szent István korában két zászutca fenyegette a magyar megmaradást, és Szent István bölcsessége, hogy mindkettőtől megvédte a magyarságot. Az egyik zászutca Koppány volt, aki nem értette meg az idők szavát. Én nem tudom, hogy Koppány

magyarabb volt-e mint Szent István, de azt pontosan tudom, hogy a magyar megmaradást Szent István jelentette. A másik zászutca a nemzeti függetlenség feladása, aminek szimbóluma Orseolo Péter, aki felajánlotta hűbérbe Magyarországot a Német-Római Császárságnak. Szent István történelmi művében az a zseniális és azért jelenti a magyar megmaradást, mert úgy kapcsolódott a keresztény Európához, hogy eközben nem lettünk sem a Német-Római Császárság, sem a Bizánci Birodalmon hűbérese.

Szent István műve a kereszténység, az európaiság és a magyarság hármasképe, annak a tudata, hogy ez a három nem egymással szembenálló, hanem egymásra mutató valóság. És ez a három együtt jelenti a magyar megmaradást.

Nézzük az elsőt, a kereszténységet. Ha most reálpolitikailag nézzük a dolgot, azért tényleg fel kell tennünk a kérdést, hogy mi a magyarázata annak, hogy megmaradtunk itt a germán és a szláv tenger közepén? Tisztán politikai, szociológiai szempontból nem sok esélye volt a magyarságnak és mégis megmarad-

tunk. Itt vagyunk, magyarul beszélünk, őrizzük a történelmünket, a kultúránkat. És föl kell tenni a kérdést, hogy miért van az, hogy a hozzánk hasonló többi keleti nép, a hunok, az avarok, a besenyők eltűntek a történelemből, mi pedig megmaradtunk. Pedig Attila király birodalma nem volt rosszabbul szervezve, mint az államalapítás kori Magyarország, az avar kaganátus nem volt gyengébb, mint a honfoglalás körüli magyar törzsszövetség. A besenyők egy hajszállal nem voltak gyengébb harcosok, mint honfoglaló eleink. Ők mégis eltűntek a történelemből, mi pedig megmaradtunk. Miért? Azért, mert Szent István a kereszténység sziklafundamentumára építette fel a magyar nemzet katedrálisát. Ezért maradtunk meg mi magyarok és ezért tűntek el a történelemből a hozzánk hasonló keleti népek, a hunok, az avarok, a besenyők.

És ahogy főtisztelendő atya is említette az imént a szentmisén, a Szent István-i mű nem érthető meg, ha Szent Istvánból ki akarják hagyni a szentet. Ugyanis valóban az a helyzet, hogy azzal a jellel, ahogy Szent István a Szent Koronát

felajánlotta a Szűzanyának, ezzel az immanens magyar történelemnek transzcendens távlatot adott. Itt Kalocsán külön is meg kell emlékeznünk az egyházszervezőről, hiszen Szent István létrehozta az önálló magyar egyházszervezetet és abban a korban egyedülálló módon két érsekséget is alapított: Esztergomban és Kalocsán. És Kalocsa abból a szempontból is egyedülálló, hogy az egyetlen olyan érsekség a kor történetében, amelynek kettős székhelye volt: Kalocsa-Bács. A történészek nem döntötték el pontosan, hogy mi volt ennek a magyarázata, de Konstantinápolyban nekem a bizánci teológusok és történészek azt mondták, hogy Kalocsa volt a latin rítusnak a központja, Bács pedig a bizánci rítusnak, hiszen akkor még az egyházszakadás előtt vagyunk. Mindenesetre ez az egyházmegye ezer éve áll fönn. És Szent István nemcsak a múltbeli kereszténységet jelenti, hiszen éppen 2000-ben a millennium évében egy egyedülálló ajándékot adott az egyetemes kereszténységnek: az egyházszakadás óta Szent István az első közös szentje keletnek és nyugatnak. Szent István az az öltés, amivel megkíséreljük összevarrni azt, ami ezer évvel ezelőtt 1054-ben elszakadt. Szent István mindig meghatározó volt a magyar nemzet tudatában. Ezért soha nem tudták rákényszeríteni a magyar népre az ünnepnek azt a meghamisítását, amikor nem Szent Istvánt akarták ünnepelni, hanem például a Rákosi-féle alkotmányt, vagy amikor elnevezték Új Kenyér Ünnepeként. A magyar nép mindig tudatában volt annak, hogy Szent István nem pusztán I. István, hanem Szent István.

Másik az európaiság. Botrány, amikor nekünk magyaroknak azt kell hallgatnunk, hogy mi pár évvel ezelőtt Európához csatlakoztunk, mert hol lennénk ezeregyszáz éve – vagy ki tudja mióta – ha nem Európában? És megfordítva, hol lenne ez az Európa, ha mi nem lettünk volna Szent István óta minden szellemi gyökerünkkel egy évzrede ebben az Európában? Mert mi véreztünk pajzsként védve ezt az Európát a tatárral szemben, a törökkel szemben és – hogy diplomatikusan fogalmazzak – a keleti pogányság más formációjával szemben ezer éven keresztül. És ezért van, hogy nekünk nem a cselédlépcsőn kell bekullognunk ebbe az Európai Unióba és ott szegény

rokonként meghúzni magunkat, hanem történelmi munkánk révén kiérdemelt helyünket méltósággal elfoglalni, mert ha mi nem becsüljük magunkat senki sem fog megbecsülni minket. És ha mi nem tudjuk és tudatosítjuk a saját értékeinket, akkor senki sem fog értékelni minket.

És a harmadik Szent István-i oltárkép: a magyarság. Szent István szuverén magyar államot hozott létre, a magyarság önálló történelmi műhelyét, és Szent István pontosan tudta, hogy a magyar államnak az értelme az, hogy a magyarság politikai önkifejeződése legyen. A Szent István-i műben az a zseniális, hogy úgy lett része a keresztény Európának, hogy egy pillanatig nem tűrte azt, hogy a magyar szuverenitást kétségbe vonják, úgy lettünk része a keresztény Európának, hogy nem lettünk egy provinciája a Német-Római Császárságnak és nem lettünk provinciája a Bizánci Birodalomnak. Szent István vaskézrel vezette ezt az országot a keresztény Európába, de amikor uralkodásának vége felé a megváltozott német-római politikai viszonyok következtében a német császár megpróbálta hűbéresévé tenni Magyarországot, úgy kiverte innen, hogy a lába nem érte a földet. Ez a Szent István-i mű politikai fundamentuma: a szuverén magyar állam, mint a magyarság történelmi műhelye, a magyarság intézményes önkifejeződése.

Amikor a magyarságról beszélünk látnunk kell, hogy ma oda jutottunk, hogy ha kiejtjük azt a szót, hogy magyar, kiejtjük azt a szót, hogy nemzet,

akkor bizony-bizony könnyen megkaphatjuk a bélyeget hogy magyarkodunk, nacionalisták vagyunk, ezért pontosan meg kell mondanunk, hogy mit értünk nemzeti elkötelezettség alatt. Minden nemzet egyszeri és megismételhetetlen érték. Egy sajátos arc, Istennek egy gondolata. Senki nem adhatja azt az értéket, ami a magyarság csak mi magyarok. Ami a horvátság csak a horvátok, ami a lengyelség, csak a lengyelek. Senki nem adhatta a világirodalomnak *Dosztojevszkijt* csak az oroszok. Senki sem adhatta a zeneirodalomnak *Wagner*t, csak a németek. És senki nem adhatta és adhatja az egyetemes emberiségnek *Arany Jánost*, *Ady Endrét* és *Bartók Bélát*, csak a magyarság. Csak mi. És ha mi eltűnünk a történelemből, akkor az egyetemes emberiség lesz örökre pótolhatatlanul szegényebb egy sajátos arccal, egy dallammal, Istennek egy gondolatával, azzal amit magyarságnak nevezünk. Éppen ezért nekünk magyaroknak az egyetemes emberiség felé elsődleges kötelességünk a saját magyarságunk megőrzése, kimunkálása és felmutatása. Mert ez az a gazdagság, amit csak mi adhatunk az egyetemes emberiségnek.

Ha végignézzük a magyar történelmet, azt látjuk, hogy a magyar történelem mindig akkor torkollott katasztrófába, amikor lecsúsztunk a Szent István-i útról, akár jobbra, akár balra. És akkor gyarapodott, gazdagodott a nemzet lelkileg, szellemileg is anyagiilag is, amikor hűségesek voltunk Szent István örökségéhez!

Persze joggal lehet azt mondani, hogy kedves Képviselő Úr, ez nagyon érdekes beszéd volt, szép gondolatokkal, de hát itt élünk a mindennapok gondjai között, a kenyérgondok közt, ezer probléma szorításában. Ez igaz. De nekünk, Szent István népének van egy különleges erőnk, az hogy van felettünk egy védőpajzs, az örök magyarok védőpajzsa: Szent István és *Szent László*, *Hunyadi János* és *Hunyadi Mátyás*, *Rákóczi* és *Széchenyi* örök magyarsága. Ők a mi útmutató csillagaink és ezek között a csillagok között is Szent István a sarkcsillag, és ha a magyarság útkeresztvezetéshez ér – mint ahogy most útkeresztvezetésnél áll –, akkor ő az a csillag, aki a magyar megmaradás felé vezető utat mutatja!

(Semjén Zsolt 2008. augusztus 20-án Kalocsán elmondott beszéde)

Egyszerre volt magyar és európai

A Kereszténydemokrata Néppárt a fővárosban a budavári Szent István szobornál tartott ünnepi megemlékezést. A rendezvényen Harrach Péter, az Országgyűlés és a Kereszténydemokrata Néppárt alelnöke, Molnár Béla, a KDNP alelnöke, fővárosi elnöke, és Bagdy Gábor, a KDNP fővárosi frakciójának vezetője mondott ünnepi beszédet.

Szent István napja a mi hivatalos állami ünnepünk. Ezen a napon fejet hajtunk a nagy király előtt és felidézünk tetteinek ma is érvényes példáját – kezdte beszédét *Harrach Péter*.

Ha a mai magyarok Istvánra tekintenek, az államférfit látják, aki tudott kormányozni, reformot végrehajtani és egységet teremteni. Ma mindhárom hiányát érezzük. Mielőtt erről szólnék, a főhajtáshoz segítségül hívom azt a törvényt, amit halálának 900. évfordulóján fogadott el az Országgyűlés.

„Mélységes tisztelettel emlékezik meg a nemzet első királyunknak, a szentnek, az államalkotónak, az uralkodónak és a hadvezérnek máig ható, dicsőséges tetteiről és maradandó történelmi alkotásairól. Ezek a tettek és ezek az alkotások örök időkre hirdetik az ő csodálatos emberi nagyságát, kimagasló uralkodói erényeit és mélységes államférfiúi bölcsességét. Új szellemi és társadalmi formát adott a magyarság életének, de ugyanakkor tisz-

telte és óvta az ősi értékeket... Megalkotta a nemzet mai alkotmányos törvényhozási, kormányzati, bírói és igazgatási berendezkedésének első kereteit s a nemzet gondolatának kifejlésével a magyarság egymást követő nemzedékeinek lelkébe mélyen belevéste a magyar állam szuverenitásának, a magyar nemzet szabadságának s a magyarság magasabb európai küldetésének tudatát és akaratát.”

A nemzet mindig is megadta első királyának a tiszteletet. Már *László* – akitnek pedig nagyapját, *Vazult* István vakította meg – Dekrétumainak Első Könyvében elrendeli István király ünnepét.

Nézzük Istvánt, a példaképet.

Amit tett több volt, mint reform. Kezdet és fordulat. Az európai keresztény állam kezdete és fordulat a magyarok életében. Mindezt sikeresen. Keményen, de bölcsen. Mindig többet adott, mint amennyit elvett. Pásztorkodás helyett földművelést, pogány életforma helyett keresztény normákat, törzsi szervezet helyett központosított álla-

mot. Ismerte a kormányzás művészetét, intézkedései megoldották a jelen problémáit és elkerülték a jövő feszültségeit. Műve időtálló lett.

Mai problémáink többsége abból adódik, hogy az országot nem kormányozzák. Az ősi ének ma fokozottan aktuális: „Hol vagy István király, téged magyar kíván...”

István európai volt és magyar. Felesége, *Gizella* bajor volt, sógora német-római császár, német papok hozták az európai kultúrát, német katonák a sereg erejét, gyermekeinek német nevet adott (*Ottó*, *Henrik*). Viszont keményen kiverte Konrádot, megvédte az ország függetlenségét, nem lett hűbéres. Fiát is arra tanította: „Aki az elődei és az ősei rendelkezéseit semmibe veszi, az isteni törvényekkel sem törődik.”

Az akkori Európa egységes értékrendet követett. A mai Európában az értékcentrikus gondolkodás mellett jelen van az ún. értéksemleges, valójában értékközömbös szemlélet. Az élet kultúrája mellett az önpusztítás kultúrája. Ennek szomorú aktualitása van. Aki drogliberalizációt hirdet, az a droghalált készíti elő.

Végül: István egységet tudott teremteni. Biztos volt abban, hogy a magyarok fennmaradásának útjára egységesen kell lépni. Fájdalmas volt, de meg kellett válnia *Koppánytól* és nagybátyjától, az erdélyi *Gyulától*, később *Vazultól*. A küzdelem kemény volt, de István a kor szokásaihoz képest kíméletes. Ezért írhatták róla: „Sosem hallottam még másról, aki ennyire kímélte volna a legyőzötteket.” Nem kellett minden törzsi vezetővel megküzdenie, volt, akivel meg lehetett egyeznie békésen.

Az egységteremtő Istvánnak komoly üzenete van számunkra. Akivel nem lehet együttműködni a jó cél érdekében, azt le kell győzni, akivel lehet, azal meg kell egyezni. Ezt várja el tőlünk ma minden hazája sorsáért aggódó magyar ember.

Az együttműködés és a nemzeti egység akadálya a partner hiánya. Kiárusítókkal és hataloméhes szerepjátékosokkal nem lehet együttműködni. Szükség lenne egy hiteles szociáldemokrata pártra. Ezt kívánjuk Szent István ünnepén baloldali érzelmű honfitársainknak és mindnyájunknak.

Tisztelettel és hálával gondolunk a szent királyra, aki helyes útra vezette a magyarokat és akinek útmutatását nekünk is követnünk kell.

Isten áldja Magyarországot!

Keresztényi hittel, bizakodással kell építenünk a jövőt!

Itt állunk Európa közepén, mögöttünk a kereszténység 2000 éve; előttünk az ismeretlen jövő, a magyarság eltűnésének rémével, az európai kereszténység válságával – mondotta beszéde elején *Molnár Béla*.

De ezt a jövőt még befolyásolhatjuk, még írhatjuk mi is. Erős akarattal, hitel és szorgos munkával.

Itt állunk, és első királyunkra emlékezünk, akinek országa jövőjéről kellett döntenie.

Mögötte volt a kereszténység 1000 éve, előtte népe jövője, megmaradása vagy pusztulása. István akkor döntött: templomokat épített, minden tíz falunak legalább egyet. Behívta és a nép közé küldte kora legtanultabbjait, a keresztény papokat és szerzeteseket. Tanították a népet mindarra, ami a megmaradáshoz, boldoguláshoz kellett.

Lassan, tán észrevétlenül, de megváltozott az akkori magyar társadalom.

István olyan utat jelölt ki népe számára, ami megerősödéséhez, felemelkedéséhez vezetett. Nem kellett sok idő és Magyarország Európa egyik legerősebb, legvirágzóbb országa lett.

Most is ilyen döntés előtt állunk. Merre induljon az ország, merre induljon ez a nép, hogy ebben az alapjaiban változó világban megmaradjon, és ebből a nyomorúságos helyzetből, melybe idegen hatalmak csaholó csatlólsai kényszerítették, ismét felemelkedjünk és megerősödjünk?

Körülöttünk változik a világ. Új hatalmak, új gazdasági erők, új technológiák globalizálják a világot. Ma már nincsenek távolságok, nincsenek zárt társadalmak, minden hat mindenre, és a nagyobb, az erősebb rákényszeríti kultúráját, világképét a kisebbre, a gyengébbre.

Azt látjuk, ma már nemzetünket nemcsak a határon kívülről, hanem belülről is támadják. Méltatlan, hogy ősi jelképünk, a Turul szobrának megmaradásáért kell harcolni, méltatlan, hogy honfoglalásunk egyik legszebb művészi ábrázolása, a Feszty-körkép elfeledve pusztul. De a kereszténydemokraták ha kell testükkel védik meg a Turult, és

mozgalmat indítanak a Feszty-körkép megmentéséért.

Mi védhet meg minket? Ki védhet meg minket?

Ne várjunk segítséget senkitől, hisz történelmünk arra tanít, soha, senkire se számíthatunk. Nem kapott segítséget szabadságharcához se *Thököly*, se *Rákóczi*, se *Kossuth*. Nem kaptak segítséget a pesti srácok se 1956-ban. Csak szép szavakat.

Aki pedig történelmünk során segíténi jött, az is az országot fosztotta ki.

Magunknak kell a magunk jövőjét megteremteni. Vagyunk még olyan erősek, van még annyi tudásunk, élet-erőnk, hogy újra talpra álljunk, és újra virágzó Magyarországot teremtsünk.

Ne hallgassunk a fanyalgók kórusára, hogy a magyar nép széthúzó, pesszimista, utolsó csatlós. Nem. A magyar nép alkotóképes, kreatív, dolgozó és szorgalmas. Ebben higgyünk, ennek erejével tervezzük, teremtsük meg saját jövőnket.

Szent István évezredet túlélő államot szervezett, hagyott örökül nekünk. Nem adhatjuk fel, nem tékozolhatjuk tovább ezt az örökséget. Ugyanolyan keresztényi hittel, bizakodással kell építenünk a jövőt, ahogy ő tette.

Amelyik nemzetnek nincs múltja, annak jövője sincs

Bagdy Gábor e kijelentéssel fordult a hallgatósághoz, majd így folytatta: Szent István történelemformáló küldetésének legjelentősebb eredménye a magyarság csatlakozása az európai keresztény népek családjához. Szent István alapjaiban meghatározta népének évezredekre szóló fejlődési irányvonalát, a gazdasági, a művelődési és az egyházi élet szervezése és támogatása terén elévülhetetlen érdemeket szerzett nem csak a magyarság, hanem az európai népek körében is.

A pápai korona elfogadásával a szentéletű király értékformáló és értékteremtő élet-

útja kicsúcsosodott, hiszen az európai értékrend formálásának aktív részese lehetett. Az állami törvényhozásban, a kormányzásban és gazdasági vonalon sikerült szerencsésen összeolvasztania a nyugati elemeket, mindenekelőtt a frank grófságalkotmányt a hazaiakkal. Ugyanilyen messze néző megértéssel képviselte népe sajátosságát és érdekeit a határokon túl is. Gondolt Európa és a keresztény világ egységére. A keresztény magyar szellemet külföldön is jelenvalóvá tette: Jeruzsálemben bencés kolostort, Rómában zarándokházat, Konstantinápolyban díszes templomot építtetett. Politikai, vallási és társadalmi szempontból tulajdonképpen ő teremtette meg Magyarországot, István jelölte ki és biztosította a jövőbe vezető utat népének.

Ma tehát, Szent István ünnepén az államalapítást, a magyar állam létrehozását is ünnepelem. Ez öröme, felhőtlen öröme kellene, hogy okot adjon. (...) Sajnos, 18 évvel a rendszerváltás, a szabad Magyarország létrejötte után, ha körülnézünk, meghalljuk a mellettünk sétálók, a velünk utazók szavait, nem az öröm szavait halljuk. Nem egy sikerekben gazdag csaknem két évtized, egy jó úton haladó fejlődő Magyarország képe jelenik meg előttünk.

Ha csak Budapest háza táján nézzünk körül, úgy látszik, nincs gazdája fővárosunknak, nincs városvezetési koncepció, nincs közös cél, nincs együttműködési készség. Ha a városvezetőkre tekintenek, csak a koalíciós marakodás, a máról holnapra élés látszik. Ezeknek a kaotikus viszonyoknak méltó kifejezője a 4-es metró beruházás szinte már tragikomikus története. Úgy gondolom, a szebb jövő útja csakis a közös gondolkodás, a közös cselekvés lehet. A városvezetésnek nem első sorban elvi, ideológiai kérdésekkel, hanem gyakorlati, szakmai feladatokkal kellene foglalkoznia. Ezekre adandó jó válaszok kidolgozásához, azok megvalósításához a magunk részéről ellenzéki frakcióként szívesen hozzájárulnánk.

Úrrá kell lennünk a megosztottságon, a kicsinyhitűségen

Latorcai János Lentiben elmondott Szent István napi beszéde

Augusztus 20-áról minden magyarban él egy kép, és lelkében zsong valami különleges érzést kifejező gondolat is. De vajon mit gondol az ország népe az ezer évvel ezelőtti eseményekről, az államalapításról, *Szent István* életművéről?

Bizonyára mást gondolnak az ünnepeket megtisztelők, akiknek szívét felvidítja a mai nap, az ünnep fénye, és mást gondolnak a még ma is a határokon dolgozó, családjuk mindennapi kenyeréért fáradozó munkások, és megint mást gondolnak azok, akik otthon maradnak, akik számára ez a nap sem más, mint a többi, egy, a talán rövid megpihenést nyújtó napokból, vagy éppen egy a kilátástalanságot jelentő munkanélküli állapotból. (...)

Szent István királyunk példaadó életéről szólva rá kell mutatnunk, hogy első koronás uralkodónk csalhatatlan szemmel, illúziók nélkül mérte fel a magyarság helyzetét, mai kifejezéssel élve, nemzet-stratégiájában magyarságunkhoz szabta a mintát, miközben az akkori Európához igazodott.

Magyarország, a magyar nép, a magyar haza nyitottsága, befogadó jellege általa, a fiához, *Szent Imréhez* írott Intelmeiben megfogalmazottaknak megfelelően nyert formát, a keleti pogányság addigra elszürkült színessége helyett Ő alapozta meg számunkra az európai jövő nem kevésbé sokszínű távlatát. Szent István tudta, hogy az élhető jövőhöz egység és nyitottság szükséges, összefogás a hétköznapiakban, összefogás a munkában, és egység a harcban is.

Tudta, csak az alakíthatja biztos kézzel a jelent, aki ismeri a múltat, de lelkében már érzi a jövőt, annak lehetséges útját. Nem csupán azt ismerte fel, hogy a magyarságot egy nagyobb egység, a nyugati keresztény világ részévé kell tenni, de azt is tudta, csak úgy válhat eredményes keresztény uralkodóvá, minden magyarok királyává, ha közben megmarad a magyar törzsek fejedelmének is.

Tudta *Vajkra* éppúgy szükség van, mint *Istvánra*, hiszen *István* nélkül

Vajk beilleszkedést megtagadó törzsei elpusztulnának a keresztény világ szorításában, Vajk nélkül *István* pedig csak egy idegen érdekeket szolgáló, a népe nyakára ültetett helytartó lehetett volna, akinek uralkodása, tette, nem tovább, mint elvetélt reformkísérletig juthatott volna, az ezer évet kiálló, megmaradó, magyar állam helyett.

Tetterős ember volt, aki képes volt biztonságot, hitet adni, távlatokat nyitni.

Tetteiből az is kiolvasható, hogy kristálytisztán látta: ahhoz, hogy a magyarságot Európa részévé tegye, azt előbb erős nemzet-alkotta állammá kell szerveznie.

Félelmetes, hogy mennyi párhuzam húzható ezen gondolatok és napjaink sorskérdései között.

Tegyük fel nyíltan a kérdést: erős-e ma a magyar nemzet? Tizennyolc évvel az első szabad választások után, tizennyolc év demokráciával a hátunk mögött oda jutottunk, hogy a magyar nemzetből ma hiányzik a valóságos helyzettel való szembenézés bátorsága, miközben lassan elnyel bennünket és velünk együtt gyermekeink jövőjét is az államadósság örvénye.

Miközben napról napra nő a munkanélküliség, családok százai veszítik el a kenyérkereset lehetőségét, veszítik el a megélhetés biztonságát, lehet-e lehető jövőről beszélni?

Amíg nem leszünk elég bátrak, hogy szembenézzünk a valósággal, amíg nem leszünk képesek újra teljesíthető közös célokat megfogalmazni, amíg nem találjuk meg a módját, hogy minden magyar részesevé váljon a közös céloknak, addig a magyar nemzet nem lesz elég erős, addig nem leszünk urai az életünknek, addig csak túléljük, és nem megéljük a saját életünket.

A rendszerváltozás óta eltelt tizennyolc év azt mutatja, egy-egy kormányzati ciklus négy esztendeje, de mint láthatjuk, maga a tizennyolc év sem volt elég arra, hogy a korábbi évtizedek óriási adósságait, mulasztásait pótolja. Különösen akkor nem, ha az előző kormány által befejezett vagy éppen csak megkezdett építkezést a következő széthordja, berekeszti.

Ha nincsenek hosszú távú, mindenki által elfogadható nemzeti programok és stratégiák, ha nem találjuk meg nemzetünk legfontosabb kérdéseiben a hazánknak fontos, előrevívó erőt és programokat, akkor nem tudunk előrehaladni!

Ma a nemzet fejlődéséért felelős politikai erők alulteljesítenek. Legfontosabb számunkra belső problémáink „kezelése”, rövidlátó hatalmi érdekek ki-elégítése. A nemzeti fejlődés stratégiáját kizárólag politikai és hatalmi szempontok alapján alakítják.

Ma nem az a kérdés, hogy mi jó a nemzetnek, s azt hogyan lehet megvalósítani, hanem az, hogy mi jó a hatalomban lévőknek, s az hogyan, milyen úgynevezett „reformokkal” vihető keresztül az emberek akaratan.

Gróf Széchenyi Istvánt, a legnagyobb magyart idézem, aki 1826-ban azt írta naplójába, hogy „Nem, mi nem születtünk reformátoroknak – előbb mi magunkat kell megreformálnunk. Látogatnunk kell az alázat, az önmegtagadás iskoláját.” Mennyire igaz ez a

gondolat ma, amikor újra „reformálnak”, amikor újra a megszorítások, a remény nélküli leszakadás, az elkeverítő szegénységbe csúszás, a munkanélküliség, a gondok jellemzik napjainkat, miközben egyesek polgári létről beszélnek, tudjuk, csak keveseknek adatik meg a jólét, sokak számára a végleges lemaradás jut osztályrészül.

Amikor tisztelgünk Szent István királyunk és ezer éves államiségünk kiemelkedő nagyjainak emléke előtt, ne feledjük egy pillanatra sem: tették, amit tenni kellett, nem a múltnak, hanem a jövőnek, nem az egyénnek, hanem a közösségnek, nem önmaguknak hozták az áldozatot, hanem valamennyiünkért, értünk adták a legtöbbet.

A XXI. század elejéről visszatekintve államiségünk ezer évére, annak sorsfordítóira, azt állapíthatjuk meg, hogy történelmünk minden tragikuma ellenére elődeink maradandót alkottak, tetteik, áldozathozataluk, áldozatvállalásuk biztosította fennmaradásunkat és helyünket Európában.

A nagy tettek, a hősiességek, a fennmaradásunkért vívott harcaink jelezték, hogy él egy kis nép itt a Kárpát-medencében, mely a világ vérvizatarai között, amikor átsöpört feje fölött a történelem, szétszórtva, részekre törve, megaláztatások után is mindig talpra tudott állni és meg tudott maradni.

Meg tudott maradni, sőt legkiválóbbjai világra szólót, elismerésre méltó maradandót voltak képesek alkotni. Nincs még egy népe a világnak, mely lélekszámaéhoz képest annyi szentet, annyi tudóst és feltalálót adott volna a világnak, mint amennyit e kicsiny ország kicsi nemzete adott.

Az ünnep fénye, emelkedettsége sokszor eltakarja előlünk a hétköznapi gondjait, nehézségeit.

Ilyenkor sokszor hajlamosak vagyunk elfeledkezni a hétköznapi szürkeségéről, a kicsi gyermekével kora reggel bölcsődébe, óvodába rohanó

édesanyjáról, a reggeli nélkül iskolába induló gyerekekről, a teljesen magukra maradt kisnyugdíjasokról, a minimálbéren foglalkoztatottokról, a szegénységi küszöb alatt élők nyomorúságáról, a munkanélküliség reménytelenségével küzdő, vagy a küzdelmet már sokszor fel is adó százazrekről, és a sajnos egyre növekvő számú fedél nélkülről.

A mai ünnep arra is kötelez bennünket, hogy róluk se feledkezzünk meg!

Ha úrrá tudunk lenni a megosztottságon, a kicsinyhitűségen, és cselekedeteinkben az összefogás, a megértés, a másik tisztelete lesz a meghatározó, akkor bizvást remélhetjük, hogy a hősök áldozata nem volt hiabavaló, a harc, a küzdelem nem kilátástalan!

Tiszta szívvel kívánom, hogy itt, Lentiben is biztos kenyeret adó, békével teli hétköznappal és közösséggel, lelket erősítő ünnepekkal teljes élet legyen. Ehhez adjon erőt Szent István példája!

(Szerkesztett, rövidített változat)

Firtl Mátyás: Szent István király műve az ezerezstendős csoda

Sopronban a lelkieken felemelő templomi megemlékezést követően a Fő téren folytatódott az ünnepség, amelyen Firtl Mátyás kereszténydemokrata országgyűlési képviselő, a megyei közgyűlés alelnöke az alábbi beszédet mondta el:

„Augusztus közepén, az ünnep sajátos fényében, több mint ezer év távlatából is nyilvánvalóvá válik ez a földi és szakrális ölekezés: a szentté emelt király mély istenhitből fakadó, de világhatalmi szempontokat is szem előtt tartó, hatalmas tette.

Tehetségét nem önmaga nagyságának, kiemelkedésének, hanem mások, a rábízottak felemelésének érdekében használta, ezért nevét méltán említik ezer esztendő múltával is tisztelettel és megbecsüléssel, nem csak magyarok, hanem világszerte.

A Szent István-i életműben a gondviselés páratlan csodája adatott meg a magyar nemzetnek: az, hogy a krisztusi hitet úgy honosította meg a szent király, hogy megőrizte a német-római császártól és a pápától való függetlenséget, miközben a nyugathoz emelte az országot.

Szent István: a magyaroknak, Európának és a világnak szánt csoda.

Bibliai értelemben a csoda pedig – tudjuk: jel. Igen. Szent István személye, és évezredes műve máig jel. A tettek jelle: azt üzeni: csak a hit és az erkölcs kötőanyagával érdemes a Szent István-i sziklaalapokra tovább építeni.

Jel, amelyre figyelniünk kellene, és amelyre hagyatkozhatunk. Üzeni: építeni szent kötelességünk és felelősségünk. Építeni és szolgálni kötelességünk.

Érdemes a jelle figyelniünk: hiszen több mint negyven nemzedék munkája, harca, szenvedései, kudarcai, sikerei, reményei, akarata épült be Szent István megkezdett művébe:

Mátyás király ragyogása, Széchenyi tettei, Deák bölcsessége, Balassi, Arany, vagy Ady csodálatos költészete, Kodály, Bartók zenéje, és Rákóczi magyarjainak, 1848 és 1956 ifjainak szabadságszeretete.

Értékek, amelyek alapja a Szent István eszmeiségét hordozó, keresztény,

magyar, egyben európai állam, de amelynek mindannyian értékei vagyunk.

Erre az alapra mutat a soproniak mindenkor hűsége is. Mert Sopron lakói a történelem során mindig is megértették a jeleket.

A hűség és a szabadság jeleinek méltó hordozóivá váltak tetteinkben, amikor áldozatuk árán a várost megmentették, amikor magyarságuk mellett szavaztak, vagy amikor a vasfüggönyön rést ütöttek Sopronpusztánál.

Ezer éve Istennel és az igaz, bölcs emberekkel való közösség összhangjának megteremtése: ez az a lelki alap, amely egy – több szempontból – mára már szétesőben lévő magyar társadalom újjáépítésének talán egyetlen, Szent István-i reményét is jelenti még.

A mai ünnepen kívánom, hogy az ezerezstendős csoda – a lélek, a szellem, az erkölcs és a hit – éreztesse reményt adó erejét minden magyar szívű közösségben. Válgon olyan erővé, amely tettekre váltja reményeinket!

Isten Áldja Sopront! Isten áldja Magyarországot és a nemzetet!

(Szerkesztett, rövidített változat)

Hogyan tovább, felsőoktatás?

Miközben a minőségbiztosítástól jól kiadusztálva egy ütemben masírozik az egész rendszer, s naivan azt hihetnénk, hogy fennen szárnyal a minőség, hallgató és oktató, munkáltató és fogyasztó egyaránt a mélyrepülésben levő színvonalról panaszkodik. A negatív tünetek éveken át egyre sűrűsödnek. Ám az oktatást irányítók sokáig nem veszik észre, illetve homokba dugják a fejüket.

A nagy európai egyetemek jó hírét évszázadokon keresztül hitelesen vitték szét a világban a falaik között megszületett alkotások és végzett diákjaik. Nem voltak még ekkor nemzetközi egyezményeken alapuló mutatók, amelyek alapján szupranacionális intézmények összehajtották volna a jeles iskolák teljesítményét, sem számítógépes programokkal alátámasztott költséges mérések, sőt napjaink fátumai, a minőségbiztosítási rendszerek sem működtek – mégis tudták a világ gondolkodói, hogy melyik egyetem milyen értéket képvisel.

Tudták a gazdaságok irányítói is. Egészen jól elboldogult a fejlett világ eme primitív módon.

A XX. század harmadik harmadáig több magyar egyetemet, voltaképpen az egész magyar felsőoktatást is az élbolyba sorolta a nemzetközi közvélemény, s méltán. Akkor tudós testületek irányították a tudomány fellegvárait. A rendszer egészét pedig nagy tekintélyű, a tudóst és a tudományt tisztelő politikai államférfiak. Akik esetleg maguk is letettek valamit a tudomány asztalára. Vagy ha nem is, volt bennük annyi bölcsesség és felelősség, hogy a szellemi élet képviselőinek szakértelmére támaszkodva hozták meg fontos döntéseiket. És a szakmailag precízen kimunkált elhatározásokhoz politikai csatározásokban előteremtették a feltétlenül szükséges összegeket.

Ma mindennek az ellenkezőjében telnek a felsőoktatás napjai. Miközben a minőségbiztosítástól jól kiadusztálva egy ütemben masírozik az egész rendszer, s naivan azt hihetnénk, hogy fennen szárnyal a minőség, hallgató és oktató, munkáltató és fogyasztó egyaránt a mélyrepülésben levő színvonalról pa-

naszkodik. A negatív tünetek éveken át egyre sűrűsödnek. Ám az oktatást irányítók sokáig nem veszik észre, illetve homokba dugják a fejüket. Míg nem nemzetközi összehasonlító mérések ki nem mutatják (amit egy idő óta a legtöbben tudunk, hiszen megtapasztaltuk), hogy bizony a magyar felsőoktatás teljesítménye leromlott.

Természetes, hogy leromlott. Hiszen másfél évtized leforgása alatt megnegyszereződött hallgatói létszámmal ugyanakkora forrásból, ugyanolyan oktatói létszámmal kellett működnie. Az egyetemi oktatóknak így jelentősen megnőtt a munkamennyisége, miközben nemhogy nőtt, hanem relatíve csökkent a jövedelmük. Ilyen körülmények között alig maradt lehetőség a szellemi energiák pótlására, ami pedig ebben a szférában első helyen hivatott a magas színvonal tartására és a fejlődés előmozdítására. Elmaradt az egyetemi oktatói kar és a vele szoros kapcsolatban álló kutatók életminőségének értelmiségi színvonalon történő biztosítása. (Egyedül az egyetemi vezetők, a rektorok fizetését emelték fel szokatlanul nagymértékben. Joggal merül föl a gyanú, hogy vajon nem a rektori testület egyes tagjainak szavazatait akarta-e ily módon megvásárolni a miniszter későbbi, minden áron végrehajtani akart döntések támogatására? A felsőoktatási tandíjsztori bizony erősíti ezt a gyanút.)

A tudomány támogatásának csökkenése következtében folyamatossá vált a magasan képzett értelmiségiek elvándorlása a felsőoktatásból vagy az országból. A legtehetségesebb friss diplomások az egzisztenciális ellehetetlenüléstől félve eleve lemondtak az egyetemi karrier lehetőségéről. Mintha a politikai döntéshozók fejlesztés helyett szándékosan sorvasztották volna legértékesebb nemzeti kincsünket, a humán erőforrást...

Az oktatási kormányzat meghirdeti a kétszintű érettségi-felvételit mint minden bajok orvoslóját. Be is vezeti úgyszólván a teljes köz- és felsőoktatási szakma tiltakozása ellenére. Az első év szégyenteljes botránya után (amelybe a fejlett világban egyedülálló módon természetesen nem bukik bele az oktatási miniszter) óriási apparátus biztosítja a vizsgák lebonyolításának, adminisztrálásának, pontszámításának sikerét. Ám a felsőoktatásba belépők tudásának színvonala csak nem akar emelkedni, az emelt szintű érettségit évről évre kevesebben választják. Sebjaj, majd kötelezővé teszik, s megoldódik a minőség problémája, mondják. Sokan el is hiszik, hiszen olyan evidens. Pedig az emelt szintű vizsgák kötelezővé tétele sem fog látványos javulást hozni. Mert a probléma a követelmények alacsony voltában, a tételek minőségében és a pontozás elhibázottságában gyökerezik.

Az oktatási kormányzat színvonal-emelés céljából megvalósult másik hőstette a nagy sietve, előkészítetlenül megkezdett felsőoktatási reform, amit a köznyelvben csak bolognának neveznek. Így egyszerűen, kis „b”-vel, első modern európai egyetemünk nagyobb dicsőségére. A generális és felgyorsított bevezetést rajtunk kívül egyetlen más európai ország sem lépte meg. Mi több, sok helyen, ahol belefogtak, már kezdenek visszatáncolni belőle. Nálunk a kormányfő és a miniszterek öntömjenéző megnyilatkozásai rendre mint a minőség szárnyalásának csodaszerét említik. Miközben a benne vergődő felsőoktatás fuldoklik a minőségbiztosított akkrediciós hercehurca iszonyatos pápirmennyiségében, amelyet szorgalmasan gyártani kényszerül, ha fenn akar maradni, ahelyett hogy a töménytelen

munkaóra alatt kutatna, kísérletezne, oktatna. És a reform végeredményét még nem látjuk, csak sejtjük... Pénz pedig változatlanul nincs.

Azaz mégis van. A nyári uborkaszegen kellős közepén durran a nagy hír három főméltóság, a miniszterelnök és a két miniszter szenzációs sajtótájékoztatóján: a kormány döntése nyomán 26,6 milliárd forint fejlesztési forráshoz juthat hat vidéki felsőoktatási intézmény. A miniszterelnök a tőle megszokott nemes egyszerűséggel világgá kiáltja nagy felfedezését, hogy tudniillik: „Magyarország jövője az oktatásban, a felsőoktatásban van”. Ebben történetesen igaza van. És az összeg is bizony nagy, amelynek örülhetnénk. A kommunikációs gépezet nem is szűnik meg dicsőíteni a döntést. Hol van hát akkor a hiba? Mert van, az kétségtelen.

Ott, hogy holott a szakminiszter szerint „a felsőoktatás átalakításának középpontjában a színvonal emelése áll”, annak színvonala, mint fentebb rámutattunk, legelső sorban a humán erőforrásán, az oktatói karon múlik. Ám az említett 26,6 milliárdos összeg nem az ő európai színvonalra történő felemelésükre fordítódik. Hanem infrastrukturális fejlesztésekre. Képletesen szólva bejönnek a digitális táblák az egyetemi tantermekbe is. Lerongyolódott, kiéheztet egyetemi oktatói kar fog majd 22. századi épületekben 23. századi technológiát alkalmazva színvonalat fejleszteni és minőséget biztosítani. És még örülhet, hogy bár korgó gyomorral, de légkondicionált termekben faraghatja leonardói lelkülettel a széklábakat... Bizony ez történik egy olyan országban, ahol a döntéshozók, mint egy csőd felé rohanó részvénytársaság menedzsmentje, csak a forintokkal (és a szavakkal) machinálnak, ahelyett, hogy a pénzt jövőépítő stratégiák szolgálatába állítanák. És ahol saját fejük (érdekeik?) után mennek, ahelyett, hogy elődeik példáját követve tudós testületek tanácsaira hallgatva kormányoznák az országot.

Végül nézzük meg az ez évi új, 480 pontos pontszámítási rendszerű felvételi eredmények és a színvonal emelkedésének összefüggéseit. A híradások ropant érdekesek. Megtudhattuk belőlük, hogy bár jóval kevesebb (cc. 96 000) diák jelentkezett a felsőoktatásba, mint tavaly, 82 ezren bekerültek valamelyik egyetemre vagy főiskolára. Ennek a ténynek a 82 ezer család miatt örülhe-

tünk. Megtudhattuk azt is, hogy sehol sem volt szükség a maximális 480 pontra a felvételhez, és hogy egy átlagos felvételiző 343 pontot ért el, ami 71 százalékos eredményt jelent. Ez már kevésbé örömteli. Különösen, ha összevetjük azokkal az időkkel, amikor a 20 pontos rendszerben maximális pontszámmal is rengetegen kimaradtak, vagyis a bekerülők valóban kiváló tudás birtokában kezdhették meg tanulmányaikat. A 71 százalékos tudás bizony csak közepes. A számok tükrében megállapítható, hogy 41 ezer leendő első évesünk tudása még a közepes szintet sem éri el. De ezek csak számok. A lényeg abban a kérdésben rejlik, hogy vajon milyen tényleges tudást takarhatnak.

Nem lehetnek illúzióink. Történelemtanárok többször elvégezték azt a kísérletet, hogy nyolcadikos (14 éves!) di-

lehetett bekerülni. Ezek mögött az alacsony számok mögött oly csekély tényleges tudás van, hogy a felsőoktatás színvonalkilitásai itt valósággal rémisztőek.

Az oktatás irányítóinak koncepciótlanságát (megengedem: alkalmatlanságát) mindennél jobban mutatja a természettudományos képzéssel kapcsolatos nyilatkozataik és intézkedéseik közti ellentmondások sorozata. Már a kormányprogramban meghirdették a természettudományok fejlesztését, ám ugyanők csökkentették a közoktatásban a rájuk fordítható időkeretet. Mi több, most komoly pénzekkel ösztönöznek 1000 iskolát arra, hogy a tradicionális tantárgyak helyett összevont komplex természettudományt tanítsanak, amikor ennek a komoly lépésnek nincsenek meg a szakmai (tantervi, tankönyvi, tanárképzési) előfeltételei. Ráadásul biz-

akokkal megírták a középszintű történelem írásbelit. A gyengébb tudású gyerekek általában 4-es eredménnyel vizsgáltak. Akár bekerülhettek volna az egyetemre történelem szakra. A feladatok ugyanis alig kívánnak meg tárgyi tudást. Ezt eredményezi a szakmailag hibásan kezelt kompetenciaalapú pedagógia, amelynek következtében nemhogy javulna, hanem rohamosan romlik a közoktatás, s majdan a felsőoktatás eredményessége.

Vészjósló eredmény, hogy egyes gépészmérnöki képzésekre a minimális 160 ponttal, tanítói szakra 162 ponttal

tosra vehető, hogy a komplex természettudományt tanulók közül senki sem fog majd fizikából vagy biológiából felvételizni, aminek eredményeként több egyetem bezúntatheti az évszázados múltra visszatekintő természettudományos képzését. Az ELTE természettudományi karára már 261 ponttal is be lehetett kerülni az idén...

A felsőoktatás jövője most tehát kérdőjelekkel terhes. A reform szó sajnos itt is a rombolás szinonimájává vált.

Hoffmann Rózsa

országgyűlési képviselő, egyetemi docens

Forrás: **Magyar Nemzet**

Álproblémák helyett – a lényegről

Sokan úgy gondolják, Magyarország legnagyobb problémája ma az, hogy mekkora rést nyissunk a meleg hálósobájának ajtaján. Holott maga a nemi identitás problémájával küzdő vagy irányultságával megbékélt és azt vállaló ember igyekszik kulcsra zárni ezt az ajtót. A büszkélkedés a liberális ideológusok önérdékű akciója, amihez könnyen találnak néhány ízléstelen, magamutogató figurát.

Az utcai rendbontásról csak annyit: egy rendezett világban, egy erős kormány időszakában ilyen nem történhet meg. 2000 táján egyáltalán nem is volt ilyesmi.

Miközben a baloldal álproblémán nyámmog, a kormányzat félmegoldást keres egy valóban súlyos társadalmi gondra. Az utóbbi időben több önkormányzat felvetette a rendszeres szociális segély folyósításának munkakötelezettséghez kötését. Ezt a Gyurcsány-kormány törvénymódosítása miatt kialakult helyzet és az azt követő felzúdulás váltotta ki. A kis fizetésért dolgozó polgár ugyanis azt látta, hogy munkakerülő szomszédjának segélye - kiegészítve a „megélhetési” gyermekszülésből eredő támogatással – magasabb, mint az ő jövedelme. Mindenki elfogadja, hogy az átmeneti segélyezés, mint az egészséges társadalom szolidaritásának megnyilvánulása, a krízishelyzet kezelésére szolgáló méltányos eszköz. A szociális járadékkal sincs senkinek problémája, mert az az egészségkárosodott ember nyugdíjszerű ellátása. Gondok a rendszeres szociális segéllyel vannak. Nem azzal, hogy rendeltetése szerint a munkalehetőség hiányában megélhetést biztosít az egyébként munkaképes embernek, hanem azzal, hogy a munkalehetőséget elkerülő ember is élhet vele.

Különben is, ez olyan gyógyszer, aminek súlyos mellékhatása van. Mind az egyént, mind a társadalmat demoralizálhatja. A folyamatosan munkanélküli állapotban tartott ember személyisége torzulhat. A közösség igazságérzetét pedig joggal borzolja, hogy vannak, akik egy életen át indok nélkül közpénzből tartják fenn magukat. Az állam kötelezettsége, hogy az egyén és a társadalom érdekében segély helyett munkalehető-

séget kínáljon fel, például a mainál jóval több közmunkaprogramot.

A döntéshozók kezében van egy másik eszköz is: a segély és a bér közötti különbség növelése. Ebben a kérdésben a jelenlegi miniszterelnök szavai és tettei között nehéz összefüggést találni. Mostanában ő is azt mondja, hogy növeljük ezt a különbséget. Az elmúlt évek intézkedései – különösen az említett törvénymódosítás – megszüntette azt a majd négyszeres különbséget, amit a polgári kormány örökölt hagyott. Nyilvánvalóan azért tette, hogy hagyományos szavazóbázisának kedvezzen, nem törődve azzal, hogy a társadalom állapotát tovább rontja. Az önkormányzati világ, köztük saját polgármestereik nyomására, a kormányzati kommunikáció – ahogy látjuk, a miniszterelnökkel az élen – száznolcva fokos fordulatot vett.

Ígérik a munkaképes segélyezett munkalehetőségeinek bővítését, ennek biztosításáig az úgynevezett rendelkezésre állási járadék folyósítását, illetve „bizonyos családok” számára a családi pótlék óvodában, iskolában természetbeni támogatásként nyújtott változatát.

Első pillanatban látszik, hogy a szociális helyzetnek nem átgondolt és árnyalt kezeléséről van szó, amely a valódi rászorultaknak megértő segítséget nyújt, és határozottan bezárja a visszaélések kiskapuit. Csupán a nyomásnak engednek és látszatintézkedéseket java-

solnak. Az ötletnek legalább három pontján van felpuhítási lehetőség. Egyrészt a munkaképesség megállapításánál. Másrészt – és ez a döntő – a munkalehetőség megteremtésénél. Kulcskérdés a munkahelyek száma, illetve a visszautasíthatóság lehetősége. Harmadsorban a „bizonyos családok” kategóriába sorolás. Nincsenek tehát illúzióim az ötlet megvalósulásáról. Akkor sem, ha a gondolat jó és az irány helyes. Az előbb vázolt kormányzati gyakorlaton túl a szavazóbázis elvesztésétől való félelmük is ezt vetíti előre.

Végül fel kell tenni a kérdést, ami az előbbieket ismeretében legfeljebb költői kérdés lehet: miért gyalázta a bal-liberális oldal a polgári kormányt ebbe a jó irányba tett lépéseit? Hatalomra kerülése után miért törölte el ezeket? Miért tett hat éven keresztül ezzel ellentétes intézkedéseket?

A munkajövedelemhez, vagyis munkavégzéshez kötött családi támogatást, az adókedvezményt a gazdagok támogatásának hirdette, pedig az a dolgozó ember támogatása volt. Ott hagyta a pénzt, ahol megdolgoztak érte. Gyakorlatilag megszüntették ezt a támogatást és beolvastották a családi pótlékba. Ma az is kapja, aki csak a lábát lógatja.

A rendszeres szociális segély folyósításának feltételévé tettük az évi 30 napos munkavégzést.

Ha ezt az első lépést folytatják, hat év után ma már eljutottunk volna a célhoz. Ehelyett hagyták, hogy kibújjanak alóla.

Az iskoláztatási támogatás bevezetésével – ami a családi pótlék iskoláztatáshoz kapcsolása volt – a szülő elemi kötelessége teljesítésére ösztönöztük. Elsőként ezt szüntették meg.

Miért történt mindez? Nyilvánvaló, hogy a hibás szakmai szemlélet mellett pártpolitikai és szavazatvásárlási szempontok miatt.

Mindnyáján erős, egészséges társadalomban szeretnénk élni. Ehhez hozzáértéssel kell kezelni a problémáinkat, amire csak egy biztos értékrenddel és átgondolt programmal bíró kormányzat képes.

A mostani nem az.

Harrach Péter

az Országgyűlés és a KDNP alelnöke

Forrás: **Magyar Hírlap**

A KDNP kezdeményezése nyomán szeptembertől itt a kisgyermekes BKV-bérlet!

A Fővárosi Közgyűlés korábbi döntésének megfelelően 2008. szeptember 1-jétől bevezetésre kerül a BKV-nál az úgynevezett kisgyermekes bérlet. Egyéves küzdelem után célba ért a Kereszténydemokrata Néppárt kezdeményezése.

Rétvári Bence kereszténydemokrata képviselő határozati javaslatát 2007. június 28-án a Fővárosi Közgyűlés mind az öt pártja megszavazta, a bevezetéshez szükséges hozzájárulást azonban a Gazdasági és Közlekedési Minisztérium a konvergenciaprogramra hivatkozva megtagadta. 2007. december 11-én a kereszténydemokrata javaslatra újabb ötpárti bizottsági határozat született, miszerint a kismamabérlet bevezetése esélyegyenlőségi szempontból indokolt.

2007. december 20-án kormánypárti átszavazókkal – egyelőre nem hatályosan – a BKV tarifarendelétébe is bekerült a kismamabérlet. Több kormánypárti képviselő nyilatkozata alapján 2008. április 1-től lett volna hatályos a rendelkezés, de egyelőre meghátráltak a bevezetés elől, és a 2008. március 27-i közgyűlésen leszavazták a szakértőkkel és civil szervezetekkel együtt kidolgozott előterjesztést. 2008. március 16-án kismamák vonultak a BKV székházától a

Főpolgármesteri Hivatalig, ahol petíciót adtak át. Ebben a kormánypárti képviselőket álláspontjuk felülvizsgálatára és a kezdeményezés támogatására kérték. A közgyűlés következő ülésén 2008. április 24. napján ötpárti egyetértéssel támogatták a kismama bérlet bevezetését Budapesten 2008. szeptember 1-től.

A bérlet 3250 Ft-ért vásárolható majd meg a BKV Zrt. jegy- és bérletpénztáiraiban. Az új bérlettípus igénybevételére azok a gyermekgondozási segély vagy gyermeknevelési támogatás folyósításában részesülők jogosultak, akik hivatalosan budapesti lakcímmel rendelkeznek.

Forrás: kdnp.hu, hirszerzo.hu

Súlyos értékválsággal küszködik a posztkommunista világ

A balatonfüredi missziológiai világkongresszuson Tomka Miklós, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem professzora vitaindító előadásában kijelentette: a közép- és kelet-európai régió népei súlyos értékválságban vannak, s az elmúlt esztendőben korábban nem tapasztalható vallásellenesség alakult ki.

A szociológus a posztkommunista Közép- és Kelet-Európa vallási helyzetét mutatta be a világ minden részéről érkezett 270 missziológusnak. Előljáróban leszögezte, hogy e térség népei súlyos értékválságban vannak. Az emberek nem boldogulnak az életükkel, túlhajtják magukat, mert utol szeretnék érni a nyugati életszínvonalat. Ennek következménye, hogy nálunk sokkal rosszabb a társadalom egészségi állapota, mint más hasonló fejlettségű országokban. Ehhez hozzájárul, hogy az elmúlt negyven-ötven évben a társadalmi és vallási hagyományokat szétrombolták, az emberi kapcsolatok eléggé szétzilálódtak. Vannak sokkal szegényebb országok, ahol a fejlődés jóval lassabb, de az itteni népeket a változás hirtelen érintette, ezért jobban szenvednek tőle.

A szociológus azt a kérdést is vizsgálta, mindez hogyan érinti a térség társadalmainak vallási viszonyait. A régióban az elmúlt években mindenütt olyan társadalmi vallásellenesség alakult ki, ami korábban nem létezett. A kommunista időszakban a politika próbálta megnyomorítani az egyházakat, de a társadalomban nem volt a mostanihoz mérhető egyházellenesség. Az emberek jelentős része nem tud mit kezdeni azokkal a vallási megnyilvánulásokkal, amelyekkel találkozik – mutatott rá *Tomka Miklós*.

Ennek ellentmondani látszik, hogy az egyházakat elutasítók körében is igen nagy számban úgy gondolják: a vallás tud segíteni a személyes problémákon, a családi nehézségeken, értelmet ad az életnek. A konkrét formákkal tehát nem tudnak kibékülni, az egyházaktól távol tartják magukat, de a vallást általában nagy ígéretnek tekintik, ami megbékélést eredményezhet, és ki tudja egyenlíteni a szociális különbségeket. Ez azt is jelenti, hogy a nem vallásos emberekben nagy vágyakozás él a vallás iránt.

Forrás: katolikus.hu, *Magyar Kurír*

Meg kell állítani a pénzkivonást az egészségügyből

Vissza kell adni az egészségügynek az eddig elvont pénzt, s meg kell szüntetni a gyógyítás korlátozását – összegezte véleményét a Magyar Hírlapnak *Nagy Kálmán* a szaktárca Biztonság és partnerség címet viselő társadalmi vitára bocsátott anyagáról. A politikus tragikusnak tartja, hogy a háziorvosok zöme idős, az üresen álló praxisokat már szakvizsga nélkül is be lehet tölteni. A szaktárca anyagának címével kapcsolatban a szakpolitikus megjegyezte: az ellenzék nem vállalhat partnerséget a kormánnyal mindaddig, amíg az ágazatból történt pénzkivonás miatt a betegek nem érezhetik magukat biztonságban.

A KDNP szakpolitikusa a Nemzeti Egészségügyi Tanács ülésén elmondta: hiába kapnának nagyobb mozgásteret például az üzemorvosok a beutalásnál, nem lesz, aki fogadja a betegeket, mert a szakellátást teljesítménykorlát sújtja. Mindenekelőtt ezt kell feloldani, s valamennyi gyógyító munkát ki kell fizetnie az egészségbiztosítónak – fejtette ki a politikus. Hozzátette: sürgősen rendezni kellene a kórházak adósságát és a mentés ügyét, mert nem-hogy közelítenénk, hanem egyre távolodunk a helyszínre érkezés elvárt uniós időtartamától.

Forrás: kdnp.hu, *Magyar Hírlap*

A földek gazdáit kisemmizés fenyegeti

Az internacionalista emlékün nevelkedett politikusok nem védik az érdekeinket

Veszélybe kerülhet a nemzeti kincsként számon tartott bábolnai ménesbirtok – állítja Medgyasszay László országgyűlési képviselő. A kereszténydemokrata politikus a Magyar Hírlapnak adott interjújában erről is szól, majd részletesen arról, hogy a Barankovics Alapítvány mezőgazdasági szakmai műhelyében kidolgozták a földtörvény módosítását. Ennek első paragrafusa kimondja, hogy a tulajdonformától függetlenül a föld nemzeti vagyon. Ha ez így van, akkor a magyar államnak nemcsak joga, de kötelessége is megvédeni.

– Mint annyi más, veszélyben van a hazai lótenyésztés is?

– Ezt nem állítom, de szükségesnek tartom a tenyésztés és a lósporthoz fűződő kapcsolatok a figyelemmel kísérését. Korábban már szót emeltem a parlamentben is a Kincsem park jövőjéért, és egyre többször hangzik el, hogy a kormány el kívánja adni az alagi edzőpályát is. Amikor szóba hoztam a Kincsem park ügyét, akkor Keller államtitkár úr mindvégig csak arról beszélt, milyen ráfizetéses a lóverseny. Meg kell nézni, mi történt Mezőhegyesen, és jó lenne tudni, mi van a lipicai ménessel és a kisbéri félvérrel is.

– Az előző kormányzati ciklusban létrejött egy nemzeti lovasbizottság, amely szép terveket tett az asztalra, de érdemben ma semmi nem történik.

– Javasoltam, hogy egy független szakértőkből álló bizottság vizsgálja meg a hazai lótenyésztéssel és lósporthoz kapcsolatos szerteágazó kérdéseket. Erre nagy szükség lenne.

– Ön figyelemmel kíséri a tradíciókat kifejező, jelentős magyar érték, a Bábolnai Nemzeti Ménésbirtok sorsának alakulását is. Parlamenti interpellációja után változott-e a kormány álláspontja, megmenekül-e a ménésbirtok?

– A kormány szavakban ugyan kiáll a nemzeti kincs megőrzése mellett, de konkrét tettekről nincs tudomásunk. A ménésbirtok márciusban kinevezett új vezetője intézkedési tervet kellett készítsen, a határidő júniusban lejárt, ezért a múlt hónapban írásbeli kérdést intéztem Veres János pénzügyminiszterhez.

– Mire kíváncsi?

– Hogy mit tartalmaz az intézkedési terv, és hogy mi lesz a sorsa annak a 11 ezer hektáros földterületnek, amelyet a ménésbirtok hasznosítására bíztak.

– Font Sándor részletesen taglalta a mezőgazdasági támogatások jövőre be-

vezető igénylési rendszerét, amikor is az egyszerűsített területalapú támogatási formáról a magyar gazdálkodóknak át kell térniük az úgynevezett öszszevonott gazdaságtámogatási rendszerre, az SPS-re. Ön szerint sincs felkészülve erre a magyar agrárium?

– Az áttérés kérdésében kormányberkekből rengeteg ködösítés és félrevezető információ lát napvilágot. Következetelesen az Európai Unióra hivatkoznak, és az új támogatási formát azzal próbálják magyarázni, hogy csak az áttérés biztosíthatja a jövőben az állattenyésztés támogatását.

– Ez nem igaz?

– Persze, hogy nem. A Gyurcsány-kormány most sem mond igazat, de ezt már megszoktuk. A továbbiakban is lenne lehetőség az állattenyésztés támogatására, csak nemzeti forrást kellene hozzá biztosítani. A kormányzati propagandával szemben az az igazság, hogy az unió azon országaiban, ahol korábban már áttértek erre, fontolgatják a visszatérést a termelésősztönző támo-

gatási módra. Amikor kiderült, hogy a világban ugrásszerűen megnövekedett az élelmiszerek iránti kereslet, akkor – unió ide vagy oda – Magyarországnak sem lehet az a célja, hogy egy a termelést visszafogó támogatási rendszert válasszon. Az ország érdekei megkövetelik ennek a szisztémának az elutasítását. Az a nagy disznóság, hogy ha egy kormányrendelettel bevezetik az új támogatási rendszert, akkor bekövetkezik a földtulajdonosok kisemmizése.

– Egyre többen kifogásolják az Európai Unió iránt tanúsított kormányzati szervilizmust. Mi változott Gyurcsány Ferenc elhíresült davosi kijelentése után?

– A davosi kijelentés olyannyira ostoba volt, hogy maga Gráf miniszter sem értett vele együtt. Szokták mondani, ha Európában egyáltalán nem létezne agrártámogatás, akkor előnybe kerülne a magyar gazdálkodó, mert nincs elkényeztetve a támogatásokkal. A mai viszonyok között viszont badarság lenne lemondani az uniós támogatásokról, sőt mentsük, ami menthető alapon, élni kell velük, hisz mindenki emlékszik arra, hogy uniós „barátaink” hogyan semmiztek ki minket a csatlakozáskor az agrártámogatások vonatkozásában.

– Mennyire van kiszolgáltatva Magyarország az Európai Uniónak?

– Megtanultam: egy kis ország, egy kis nemzet kiszolgáltatott a nagy országoknak mind politikai, mind gazdasági szempontból. Ezt a kiszolgáltatottságot növeli a globális tőke térhódítása a világban. Ezzel szembe menetelni csak akkor tudunk, ha olyan kormányunk van, amelynek a génjeiben benne van a nemzeti elkötelezettség. Internacionalista emlékün nevelkedett politikusaink sajnos többnyire nem védik határozottan a nemzet érdekeit az uniós felekkel való tárgyalásaik során. A csatlakozáskor azt mondtam, hogy két rossz közül kell választani. A nagyobbik rossz az lett volna, ha kimaradunk, mert szegények, kicsik és kiszolgáltatottak vagyunk, nincs nyersanyagunk, hiszen Trianonban padlóra küldték az országot. A csatlakozás a kisebbik rosszat képviselte, és ahogy várható volt, nem is bizonyult fátklyásmenetnek, hiszen például kisemmizték a magyar

agráriumot. Ne feledjük, hogy a végső koppenhágai megállapodás előtt volt egy brüsszeli megállapodás is, amit éppen a polgári kormány ideje alatt kellett aláírni. Akkor az összes Európai Unióhoz csatlakozó kelet-európai államnak szembesülnie kellett azzal, hogy a termőföldet a tőke szabad áramlása című fejezetbe tették, pedig mindenki tudta, hogy a termőföldet nem szabad kitenni a szabadpiac törvényeinek. A régebben csatlakozott országokban különféle záradékokkal tették lehetővé a termőföld védelmét. Nálunk is megvan rá a lehetőség, hogy a termőföldet saját nemzeti tulajdonban tarthassuk, de ehhez komoly és egyértelmű politikai akaratra van szükség.

– Fennáll-e a földvagyon elherdálásának a veszélye? Mit lehet tenni a globális agrártőke spekulatív tulajdonszerzésének a megakadályozásáért?

– Még csak most áll fenn igazából a nemzeti vagyon és a termőföld spekulatív kiadásának a veszélye, hiszen ha bevezetik az új támogatási módot, akkor nagyon sok bérlő kerül helyzetbe előnybe. Becslések szerint 600-800 ezer hektár termőföld van ma külföldi érdekeltségű bérletben, ennek döntő többsége bagóért kerülhetett a bérlőkhoz. Ha a magyar tulajdonos a bérlő

kiszolgáltatottjává válik, az nagy veszély. De azt sem lehet elvárni a kárpótlás következtében földtulajdonhoz jutott idős emberektől vagy a városok nehéz körülmények közt élő unokáktól, hogy pusztán nemzeti érdekből ne adják el tulajdonukat.

– Az Országgyűlés miért nem alkot olyan törvényt, amely megakadályozná a termőföld idegen kézre jutását?

– Tíz éve küszködöm ezzel. 1997-ben népszavazást kezdeményeztem a kiadás megakadályozásáért, de ez meghiúsult, mert jött az új választás. Akkor abban bíztam, hogy a mi kormányunk megoldja ezt a kérdést. Sajnos ez nem történt meg. Éppen ezért újabb törvényjavaslatokat nyújtottam be 2000-ben és 2001-ben is, de azok sem kerültek napirendre. Ennek ellenére most is azt mondom: csak az az ember szerezhesen termőföldet, aki főfoglalkozásban, életszerűen foglalkozik mezőgazdasággal, és aki legalább három-négy éve a településen él. Ma már nehezebb megvalósítani ezt, mert Brüsszelben aláírtuk, hogy a külföldiek is vásárolhatnak termőföldet Magyarországon bizonyos feltételekkel. De a feltételrendszer szigorítható! Ha azt mondanánk: ma már nem termőföldről beszélünk, hanem

mezőgazdasági üzembről, akkor azt is kellene mondjuk, hogy természetes személy csak egy mezőgazdasági üzemben lehet tulajdonos, és csak aki helyben lakik.

– Mindenne van megoldás, de első sorban politikai akaratra van szükség.

– Így igaz. A Barankovics Alapítvány mezőgazdasági szakmai műhelyében kidolgoztuk a földtörvény módosítását. Annak első paragrafusa kimondja, hogy a tulajdonformától függetlenül a föld nemzeti vagyon, és ha ez így van, akkor a magyar államnak nemcsak joga, de kötelessége is megvédeni. Olyan törvényeket kell alkotni, amelyek sérthetnek ugyan egyéni érdekeket, de mindig megvédik a közösség érdekeit. Érdekes, arról senki nem beszél, hogy a föld a nemzeti szuverenitásunknak természetföldrajzi alapja. Nem szeretném, ha az unokáim azt hallanák bizonyos népcsoportoktól vagy a betelepülőktől, hogy ha már az övék a termőföld, akkor ezt az országot ne hívják Magyarországnak, hanem ilyen-olyan nevű országnak. Nem győzöm hangsúlyozni, a föld mindnyájunk közös ügye: a gazdálkodóké, a városi embereké, a gyári munkásoké, a nyugdíjasoké, mindenkié, aki magyarnak vallja magát.

Forrás: Magyar Hírlap

A vállalatok hat napon kergessék a profitot

A Vállalkozók és Munkáltatók Országos Szövetsége (VOSZ) a boltok vasárnapi nyitva tartásáról a közelmúltban kiadott közleményében kiáltja világgá, hogy „nem enged a hétvégéből”, „ragaszkodik a vasárnapi nyitva tartáshoz”. A Kereszténydemokrata Néppárt sajnálattal értesült a sajtóközleményből arról, hogy a VOSZ a saját tagvállalatainak profitját az egységes heti pihenőnap több százéves európai szociális vívmánya elé helyezi.

Meggyőződésünk, hogy ha a nagy áruházláncok haszonmaximalizálási szándéka az európai társadalmak olyan történelmi vívmányával ütközik, mint a szabad vasárnap, akkor a modern államnak kötelessége felvállalni a munkavállalók multinacionális cégekkel szembeni védelmét.

Szokatlannak tartjuk, hogy a VOSZ más szervezetek, érdekcsoportok nevében tesz nyilatkozatot. A Vállalkozók és Munkáltatók Országos Szövetsége közleményében ugyanis nemcsak a nemzetközi láncok, a magyar tulajdonban levő kis- és közepes vállalkozások vagy a vásárlók, de még a kereskedelmi alkalmazottak nevében is nyilatkozik. A VOSZ a közleményében többek között „felhívja mindenki figyelmét arra”, hogy „akik a vasárnapi nyitva tartás megszüntetésére törekednek, azok a kereskedelmi alkalmazottak ellen dolgoznak.”

A VOSZ ezen állítása teljesen abszurd. A Kereskedelmi Alkalmazottak Szakszervezetének a közelmúltban a vasárnapi munkáról több mint 5 ezer fős mintán készült felmérése egyértelműen azt mutatja, hogy az alkalmazottaknak az alacsony munkabér után a vasárnapi munkavégzés jelenti a legnagyobb problémát. A válaszadók 94 százalékának jelent nehézséget a heti pihenőnapon végzett munka.

„A kiskereskedelmi üzletek a hét utolsó napján is képesek nagy forgalmat, ezáltal jelentős nyereséget elérni.” – áll a VOSZ sajtóközleményében. Ezzel szemben a valóság az, hogy a heti kiskereskedelmi forgalom a GFK Hungária piackutató vállalat felmérései szerint mindössze 4 százaléka zajlik vasárnaponként. A kis- és közepes vállalkozások esetében ez a forgalom mindössze 1-2 százalékos, az ő számukra a vasár-

napi nyitva tartás egyértelműen veszteséges. A vasárnapi nyitva tartás ma Magyarországon pár tucat multinacionális cég érdeke.

A VOSZ jócskán túlló a célon, amikor a boltok vasárnapi nyitva tartásának korlátozása kapcsán tömeges elbocsátásokról, „irreálisan nagy infrastrukturális beruházásokról” és ennek hatásként „továbbgyűrűző áremelkedésről” vizionál.

Álláspontunk szerint az éjjel-nappali szolgáltatások jelenlegi ütemű terjedése, avagy az, hogy minden szolgáltatás a hét 7 napján, a nap 24 órájában elérhető, társadalmilag nem fenntartható. Az éjjel-nappali társadalom szükségszerűen vonja magával a munkavállalók egyre hosszabb heti munkaidejét, és a hagyományostól eltérő munkaidő-beosztását.

A magyar munkavállalók az európai átlaghoz képest is nagyon leterheltek. A 27 tagú Európai Unióban az évi munkaidő órák számában csak az észtek és a lettek előznek meg minket. Amikor a boltok vasárnapi nyitva tartásáról vitázunk, nem szabad elfelejtkeznünk arról, hogy Magyarországon a kereskedelemben közel 100 ezer édesanya dolgozik rendszeresen vasárnaponként. A vasárnap hagyományosan a családoké, a barátoké, a pihenésé és a kikapcsolódásé. A gyermekek megfelelő szellemi és er-

kölcsi fejlődéséhez nélkülözhetetlen a családi közösség, a család együttléte. Mivel a vasárnap egyúttal az iskolákban is tanítási szünet, a gyermekekkel való hosszabb és tartalmasabb együttléte Európában vasárnap van lehetőség.

A Kereszténydemokrata Néppárt meggyőződése, hogy a kérdés tárgyalásakor inkább a társadalmi szolidaritást kellene erősíteni, mintsem a vásárlók „shoppingoláshoz” való jogát hangsúlyozni. A vásárlók vásárláshoz való joga a munkavállalóknak a pihenéshez, a szabadidőhöz és a rendszeres fizetett szabadsághoz való alkotmányos joggal, a lehető legmagasabb szintű testi és lelki egészséghez való alkotmányos joggal, illetve a szabad vallásgyakorláshoz való alkotmányos joggal áll szemben. Közös érdekünk lenne, hogy a vasárnapi munkavégzést a társadalmilag feltétlenül szükséges mértékre szorítsuk vissza.

Végezetül fontos hangsúlyozni, hogy a vasárnapi munka nem kizárólag a kereskedelemben dolgozókat sújtja, számos olyan üzem működik ma hazánkban, amelyeknek nem biztosítják a munkavállalók számára a heti egységes pihenőnapot.

Frivaldszky Gáspár

„Szabad vasárnap” kampány koordinátora
Kereszténydemokrata Néppárt

Válasz egy kezdeményezésre

A Fidesz és KDNP győri politikusi nyílt levélben válaszoltak Molnár Csaba államtitkár, országgyűlési képviselő kezdeményezésére, ami arról szólt, hogy széleskörű összefogásra van szükség, hozzanak létre egy demokratikus minimumot, ugyanis Győrben is nyíltan rasszista, antiszemita és a demokratikus intézményrendszert elutasító nyilatkozatok jelentek meg. A nyílt levelet a fideszes és kereszténydemokrata politikusok is aláírták.

A válasz azt tartalmazza, egyetértenek az aláírók azzal, „Vétkesek közt cinkos, aki néma”, „nekünk tehát hallatnunk kell hangunkat!”

A folytatásban részletezik, a demokratikusan gondolkodó világban az egyenlő bánásmód és egyenlő elbírálás illeti meg az embereket. Azt írják, „Gyurcsány Ferenc miniszterelnök úr hazugságainak az őszi beszédben való beismerő vallomása után méltán várhatták a Magyar Köztársaság polgárai az MSZP politikusaitól a minisz-

terelnök-pártelnöktől való elhatárolódást”.

A levélben az aláíró politikusok kijelentik, ahogy a Közgyűlés már korábban határozatba foglalta, elhatárolódnak és nem kívánatosnak tartanak minden olyan szervezetet, vagy megmozdulást, mely nem, bórszín, vallás, vagy egyéb alapján embereket vagy embercsoportokat különböztet meg. Nemkívánatosnak tartanak és elhatárolódnak minden olyan cselekedettől, mely hazánk, a Magyar Köztársaság és

annak polgárai érdekeit sérti külügyi, üzleti, gazdasági, vagy bármely más alapon, és rontja hazánk nemzetközi presztízsét, és minden olyan politikai cselekedettől és megnyilvánulástól, mely a Magyar Köztársaság polgárainak félrevezetésén és hazugságokon alapszik.

A levelet aláírók: *Lanczendorfer Erzsébet* (országgyűlési képviselő, KDNP), *Szakács Imre* (Győr-Moson-Sopron Megyei Közgyűlés elnöke, országgyűlési képviselő, Fidesz), *Szijjártó Péter* (országgyűlési képviselő Fidesz), *Somogyi Tivadar* (alpolgármester, Fidesz), *Ottófi Rudolf* (alpolgármester, KDNP), *Németh Zoltán* (alpolgármester, Fidesz), *Simon Róbert Balázs* (alpolgármester, Fidesz), *Sík Sándor* (önkormányzati képviselő, frakcióvezető, KDNP).

Tábor csángó gyerekeknek

Csángómagyar gyerekek érkeztek táborozni a Balaton mellé Csángóföld legkeletibb, magyarok lakta településéről, Magyarfaluból egy hétre augusztusban. A szervezők nevében *Soltész Miklós* kereszténydemokrata országgyűlési képviselő elmondta, nagyon fontosnak tartják, hogy a gyermekeknek legyen kötődésük Magyarországhoz, és hosszú távon összekötő kapocs legyenek az anyaországi, az erdélyi magyarság és a románság között. Semmiképpen sem zeretnék őket szembeállítani a román környezetükkel. A csángóföldi településen még a fél éve el-

hunyt KDNP-és országgyűlési képviselő *Deák András* és *Györgydeák Lajos* farkaslaki plébános kezdték el szervezni az iskolán kívüli, délutáni magyar nyelvű foglalkozásokat, s felkarolni az ott élő csángó gyermekeket.

A mintegy 80-90 iskoláskorú gyermekeket színes programokkal várták a szervezők, játékokkal, filmvetítéssel, fővárosi látogatással és esténként az egyházasközi hagyományörzők műsorával igyekeztek feledhetlenné tenni számukra a magyarországi tábort.

Forrás: kdn.hu, MTI

Jelentős felújítások a nevelési, oktatási intézményekben Tatán

Tatán az önkormányzat közoktatási intézményeiben hamarosan befejeződnek az idén nyári felújítási munkálatok. Ebben az évben az intézmények belső és külső felújítására közel 40 millió forintot fordítottak. Erre szükség is volt, hiszen az óvodák, bölcsődék és iskolák felújítására az elmúlt években mindössze csak 15-20 millió forintot költött az előző önkormányzat.

Tatán nemcsak a bölcsődék és óvodák, hanem az általános iskolák is megújultak.

A tatai önkormányzat ebben az évben minden nevelési és oktatási intézmény felújítására jelentős összeget fordított. Ha az elkövetkezendő két évben hasonló nagyságrendű felújítást tud biztosítani az önkormányzat, akkor 2010-re jelentősen megszépülnek a tatai óvodák és iskolák.

A város nemcsak saját költségvetéséből igyekszik megújítani intézményeit. Energiatakarékos felújításra eddig 7 intézményre nyújtottak be pályázatot. Ha sikerrel járnak, akkor több intézményben megvalósulhat a hőszigetelés, az ablakok cseréje és a fűtés-korszerűsítés.

Forrás: fehervarihirek.hu

Forrás: kdn.hu

Keresztény emlékek Fejér megyében

Balsay István, a KDNP Önkormányzati Tanács Elnöke a „Keresztény emlékek” felmérése, fényképes kiállításban és könyvben való bemutatása, de elsősorban ősi hagyományaink ápolása érdekében elhatározta, hogy mindent megtesz azért, hogy legyen gazdája, gondozója az összes megyei keresztnek, emlékhelynek. Ennek érdekében levelet írt minden önkormányzathoz és kereszténydemokrata szellemű személyhez.

Az elkészült fotókból kiállítást szerveztek „Keresztutak” címmel a Megyei Önkormányzat épületében, a székesfehérvári Ciszterci Szent István Gimnáziumban és a Móri Lamberg kastélyban.

Balsay István reméli, hogy egy olyan lelki mozgalmat sikerül elindítaniuk a „Keresztutakkal”, amelynek hatására az emberek eltöprengenek a létezés értelmén, Isten munkálkodásán, s ha meglátnak egy keresztet vagy templomot, „megemelik kalapjukat, s átgondolják, mivégre vagyunk a világon”.

Forrás: fehervarihirek.hu

Forrás: kdn.hu

El kell ítélni az agresszív orosz lépéseket!

Helyes volna, ha a Kínában tartózkodó miniszterelnök nemcsak párttársainak üzenetne saját politikai jövőjéről, hanem – az Európai Unió egyik tagállamának miniszterelnökéhez méltó módon – egyértelműen elítélné az agresszív orosz lépéseket – jelentette ki a Kereszténydemokrata Néppárt nyilatkozatában.

A KDNP szerint Oroszországnak joga, sőt kötelessége, hogy védje a határain kívül élő orosz népességet. Ez azonban nem szolgálhat nagyhatalmi érdekeket és nem irányulhat más államok területi épsége és szuverenitása ellen.

Az elmúlt hét eseményei bizonyították: Moszkvában képtelenek felfogni, hogy a Szovjetunió már nem létezik, hogy korábbi területén szuverén államok jöttek létre. A grúziai beavatkozás nyílt agresszió, ami méltán váltotta ki a demokratikus alapelveket valló országok neheztelését. Oroszország, miközben ellenzi Koszovónak Szerbiából való kilépését, Grúziában sem támogathat szakadár törekvéseket. A régi szovjet beidegződéseket idézik azok a kijelentések, amelyekkel az orosz diplomácia felelt a kritikákra. Magyarországon sem volt képes az orosz nagykövet cáfolni azokat a megállapításokat, amelyekkel *Orbán Vik-*

tor, a Fidesz elnöke jellemezte a grúziai orosz agressziót, helyette a kulturált diplomáciában megengedhetetlen durvasággal válaszolt. Oroszországnak még meg kell tanulnia a leckét, ami a demokrácia iskolájában a következő osztályba lépéshez szükséges.

Magyarországnak nemcsak a NATO felé törekvő Grúziával kell szolidárisnak lennie. Rá kell mutatnia: Oroszország nincs abban a helyzetben, hogy az Európai Unió egyik tagállamát, a NATO tagját, Lengyelországot atomtámadással fenyegetse. Az otrombaság, amellyel Moszkva a lengyel–amerikai rakétavédelmi meg egyezésre reagált, félelmet tükröz és a szovjet időköt idézi. Az elmúlt napok történései hiteltelenné teszik az orosz demokratikus átalakulást, és elengedhetetlenné Európa energetikai függőségének gyors felszámolását.

A hidegháború fellángolását nem lehet lapítással fékezni. A Kereszténydemokrata Néppárt megdöbbsent, hogy a magyar kormány még nem kéréte be a külügyminisztériumba az orosz nagykövetet, és hivatalosan nem tiltakozott azon durva kijelentések ellen, amelyekkel az egyik legjelentősebb magyar politikus kritikáját illették. A párt elengedhetetlennek tartja, hogy mihamarabb szülessék

olyan kormánynyilatkozat, amely világossá teszi, hogy hazánk szolidáris Lengyelországgal. Az orosz fenyegetés ugyan komolyan nem vehető, de szó nélkül sem hagyható. Helyes volna, ha a Kínában tartózkodó miniszterelnök nemcsak párttársainak üzenetne saját politikai jövőjéről, hanem – az Európai Unió egyik tagállamának miniszterelnökéhez méltó módon – egyértelműen elítélné az agresszív orosz lépéseket.

Surján László
a KDNP alelnöke

Földtörvény és településfejlesztés

A Keresztény Értelmiségiek Szövetségének VII. Országos Kongresszusa

Földtörvény és vidékfejlesztés címmel szeptember 13-án kerül sor Kecskeméten a Piarista Általános Iskola, Gimnázium és Diákotthonban (6000 Kecskemét, Piaristák tere 5.) a Keresztény Értelmiségiek Szövetsége VII. Országos Kongresszusára, amelynek rendezésben a KÉSZ mellett részt vesz a Barankovics István Alapítvány is.

A 9.00 órakor kezdődő rendezvény megnyitásként beszél az egybegyűltekhez *Dr. Tercsi Mátyás*, a KÉSZ kecskeméti csoportjának elnöke, a kongresszus házigazdája, *Bábel Balázs*, kalocsa-kecskeméti érsek, a kongresszus fővédnöke, *Zombor Gábor*, Kecskemét polgármestere, *Osztie Zoltán*, a KÉSZ elnöke és *Mészáros József*, a BIA Kuratóriumának elnöke

Ezt követően előadást tart *Bányai Gábor*, országgyűlési képviselő, *Dr. Zachar Péter*, főiskolai docens, Európa Uniós szakértő, *Dr. Ángyán József*, egyetemi tanár, *Font Sándor*, az Országgyűlés Mezőgazdasági Bizottságának elnöke, *Medgyasszay László*, országgyűlési képviselő, *Dr. Kurucz Mihály*, egyetemi docens, *Dabóczi Kálmán*, az Altern csoport munkatársa.

A rendezvényt az előadók részvételével kerekasztal-beszélgetés zárja, amelyet *Mészáros József*, a Barankovics István Alapítvány Kuratóriumának elnöke vezet.

Forrás: keesz.hu

Hazánk

Kiadja:
Magyar Kereszténydemokrata Szövetség

Felelős kiadó:
Harrach Péter

A lap kiadását támogatja
a Kereszténydemokrata Néppárt és
a Barankovics István Alapítvány

Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

A szerkesztőbizottság elnöke:
Dobi Ágnes
Telefon: 06-30/523-02-56

Előkészítés:
UbiPress Bt., **Brém-Nagy Ferenc**

Nyomda:
Onix Nyomda Kft.
4030 Debrecen Rigó u. 35-39.

ISSN 1788-7690